



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1053/2019
28.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Стефан Нешић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1575/18 од 21.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1575/18 од 21.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1575/18 од 21.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 180/17 од 16.01.2018. године, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року, исплати износе као у изреци првостепене пресуде, са законском затезном каматом. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1575/18 од 21.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у погледу одлуке о главној ствари.

Другим ставом изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка, тако што је обавезана тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14).

Према одредбама члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Према стању у списима, тужила је као извршни поверилац против тужене као извршног дужника покренула извршни поступак 2005. године који није правноснажно завршен, па је суд решење Р4 и бр.526/17 од 27.05.2016. године утврдио да је тужили повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И.бр.1454/08. С обзиром на изложено, материјално право је правилно примењено, када је тужили досуђена имовинска штета због повреде права на суђење у разумном року, применом члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у вези са чланом 154. став 3., 155. и 172. Закона о облигационим односима. Како у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци решења у првом ставу.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, које је према вредности спора наведено у уводу првостепене пресуде не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, применом чл.413. ЗПП, одлучено је као у изреци решења у другом ставу.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 165. став 2., а у вези са чл. 154. ЗПП, према постигнутом успеху ревидента у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**